

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. földsz. az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapi délelőtti
10-12 óra között,
Bolonya, ester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1-10 sor
helye 40 kr.) Nagybíró és többszöri hirde-
tésnek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérmentesen 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppel Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

129. szám.

Brassó, Szombat, november 6-án.

II. évfolyam 1886.

Egészségügyünk.

Szerencsétlen egy ország vagyunk. Nincs nemzet a föld kerekén, mely oly kitartóan és kétségbeesetten küzdött volna léteért, mint a magyarság. Pusztított már bennünket tűz, víz, zsarolt és rabságba vitt török, tatár, majd tönkretett a német; és most, hogy valamiképpen nagy nehezen kis nyugalomra tettünk szert, ellepi hazánkat a betegségek egész raja.

Rémülve tapasztaljuk, hogy mily csekély mértékben szaporodik lakosságunk; hogy míg a külföldi nagy államoké alig száz év lefolyta alatt megkétszerezedett, hazánk lakossága alig szaporodott néhány millióval.

Mi az oka e szomorú tünetnek?

Vállvonogatva állítja egyik-másik felületes tudós, hogy hát nem tehet róla senki sem, ha a magyar faj nem szapora, ha a magyarság oly rendkívül lassan szaporodik. Pedig nézzük csak a statisztikai kimutatásokat és bizony azt látjuk ki beőle, hogy a születési arányok eléggé megfelelőek, de borzasztó a halálozások mérvé.

Nem a szaporaság hiánya okozza tehát, hogy számunk nem gyarapodik, hanem az a körülmény, hogy egészségi viszonyaink tartóhatatlanok, hogy elhal a nép azon ionákon, melyeket a világ legszebb dalaival énekeltek meg, s hogy pusztul a nép a kies bércek hazájában.

Anglia ködös hónapban, nedves, barátság-talan vidékein sokkal egészségesebb nemzedék él, mint a mienk. A munkások között, kik egész napon át a bányában kuporognak és óriási fáradsággal nyerik a kőszén, mint az alföldi szabad természetben élő földmivelő nép között.

Hát még a gyermekhalálozás! Mikor oly sok szépet és dicsőt olvasunk a német anyáról, nem vetődik-e fel a kérdés, hogy hát a magyar jó anyá-e? Versenyezhet-e a némettel? — Szomorodott szívvel valljuk be, hogy nem, legalább legnagyobb részben nem, és ez az oka olyannyi ártatlan lélek pusztulásának. Pedig ugyancsak nem lenne szabad felednünk Széchenyi gróf szavait, nem lenne szabad felednünk az intelmet, hogy törekedjünk, hasunk oda, hogy gyarapodjék a magyarság száma, hogy kegyelmezzünk meg az apagyilkosnak is, mert ő is hazánk fia.

A malária láz évenként ezer meg ezer áldozatot ragad el, és még sem tesz ez országban senki oly intézkedést, mely az öldöklő láz erejét megtörje. Nem csapolják le kellőleg a veszedelmes mocsárokat, nem szárítják a nyirkos talajt. Falvak és városok egészségtelen helyekre épülnek, lakosságuk örökké szenved, folyton beteg, és nincs ki gyógyíthassa, mert hiszen a betegség talaján él.

Tréfaképen szoktuk emlegetni a csömört, pedig ez a speciális magyar betegség is ezeket ragad el. Magyarország tüzhelye a tifusznak és kolerának. Nem tulozunk, orvos-tudori adatok nyomán beszélünk: hazánk tanácsa a legveszedelmesebb betegségeknek.

Az említettek kivül pusztítanak himlő, kanyaró és e betegségekhez vörheny és difteritisz is csatlakoznak. Ezek ragadják el gyermekeink felét. És mind ez ellen nem cselekszünk semmit. A főváros nem jár elől jó példával, a vidék pedig nem mozdul.

A különben egészséges fekvésű vidékeken feltűnő nagy a halálozás. Lám Brassót egész vidékünkön egészségtelennek ismerik. Pedig ennek a városnak a természet minden áldást bőven juttatott, s még sem tudunk velők élni. A nyár dereka óta dühög a kolera Budapesten és egyes vidéki városokban. A papíron mindenütt megtették a legszigorubb intézkedések. De gyakorlatban ez mind csak írott malaszt maradt. A belügyminiszter kiadta a rendeletet a törvényhatóságnak. Ez szigorúan utasította a városi tanácsot a rendelet végrehajtására. A tanács kiadta a városkapitányságnak, ez pedig a legszigorubb rendelettel alantass közgeinek. És mégis mi történt? Egy nagy zemmi.

Tegnapelőtt volt először, hogy az orvosok megvizsgálták az udvarokat. De azt is hogyan? Kinyitották a kapukat, bedugták fejüket s elmentek. Hogy van-e karbólsav s fertőztelenítették-e stb., azt senki sem kérdezi. Hanem azért ott vannak Bolgárszegben, sőt a belvárosban is a pöczegödrök, az istállóknál a ganéj, melyek heteken át rontják a levegőt.

Persze, így egészségügyünket előmozdítani nem lehet. És — fájdalom — így van ez legnagyobb részt mindenütt az országban.

A sajtó tűzte ki magának feladatául, hogy rámutat a bajokra; a megye orvos-szakférfiai ismerjék kötelességüknek, hogy utbaigazítsák

kivált a föld népét; az adminisztratív közegek kövessenek el mindent az egészségügy érdekében, mert mutatja a külföld példája, hogy lehet segíteni a legrosszabb egészségügyi állapotokon is.

A kormány gondoskodott róla, hogy a középiskolákban tanítsák a közegészségtant, az egyetemi ifjuság is mindinkább megkedveli e tantárgyat.

Adja Isten, hogy foganatja legyen, hogy csökkenjen a borzasztó halálozási mérv és boldogabb korszakot érjünk!

A bolgár válság közvetlenül forduló pontja előtt áll. De míg valószínűbbnek látszott, hogy a regnesség hódolata Pétervárott elfogadtatik s békés megegyezés létesül, addig az újabb tudósítások az okkupációt mondják küszöbön állónak. Kétségtelen, hogy Oroszország e célra már megkapta a felhatalmazást s ha most Londonból azt jelentik, hogy az angol hivatalos világ „bizonyos meglepéssel” néz az okkupáció elé, mert ebből csak Oroszországnak lesz kára, ezzel ugyan nem lehet tévútra vezetni senkit. Egész Európára arculütés ez az okkupáció, de a csapás mindenestre a legsúlyosabban érinti Angliát, melynek megbízhatatlansága sodorta bajba Sándor fejedelmet, most pedig magát Bulgáriát.

Román lapszemle.

Alig hogy horgonyt vetett két orosz hadihajó a várnai kikötőben s ime a „Tribuna” agyában már megvillant a bűnös gondolat, hogy nincs messze az idő, midőn megosztjuk vele az E. M. K. egyet annyi gonddal szerzett pár százezer forintját. Muszka hadihajók és erdélyi magyar közművelődési egyesület vagyona, ugyan az egekre, hogyan rimlenek ezek össze? Ezt mi épen úgy tudjuk, mint a „Tribuna” s mégis épen úgy nem írjuk ide, mint a „Tribuna.” Olvasóinkra bizzuk e gondolat kiegészítését, mint a „Tribuna.”

Hadd várja csak, míg a muszka hadihajók egyet fordulnak s Szulinán át befutnak a galaczi, brailai román kikötőbe s onnan felvonulnak a budapesti rakpartokhoz. Akkor aztán eljő az osztoszkodás ideje. Oda adjuk a begyűlt pénzből azt neki, a mit ő adott az E. M. K. E. pénztárába. Nem azt kéri, a mit ő adott, hanem a mit a szászok és más románok adtak. Ugyan hagyjuk abba ezt a vagyonszerzést, mely még izgatásnak is ostoba beszéd. Van ennél most sokkal nagyobb baj, nemcsak Tirnován, Bukarestben, de

A „BRASSÓ” TÁRCZAJA.

Az utolsó kívánság.

(Adoma.)

Az Alföld egy kicsiny falujában
Egy vén molnár lakott hajdanában,
Kinek ifju felesége
Esett szörnyű betegségbe.
Van lótas-futás a háznál,
Ki jajgat, ki meg kiabál;
Kuruzsló asszony, doktor, patika,
Mind-mind ott vannak, egynek se hja.
Érvágás és ráolvasás,
A szénvetés és annyi más
Alkalmaztatnak, de hiába: —
Nyög az asszony fájalmába’.

Jajgat a férj is: „Mi lesz vélem,
Ha meghal az én feleségem,
Kinek annyi jót köszönhetek.
Édes teremtmény, hova legyek! . . .
Csak az isten tudja, meddig sirna,
Ha a haldokló meg nem szólítja:
„Egy kérésem van még . . .
Ha te azt megtennéd:
Holtestemet szülőföldemre vidd el,
Ott jobban pihenek mint itt.”

Ez utolsó kívánságom,
És most az Isten megáldjon!”

„Megteszem, oh hogy ne, de talán
Előbb itt temetnélek el s csak aztán,
Ha nem pihenhetsz itt a sírba’,
Viszlek szülőföldedre vissza.”

—ty,—

Egy kis darab a nagyvilágból.

A magyar irodalom újabb korszakában egyetlen költői válfaj sem műveltetik annyira, hivatottak és kontárok által, mint épen a vers- és elbeszélés irodalom.

Alig mulik hónap, hogy egy-egy verskötet meg nem jelenék s alig mulik el az idény, t. i. könyvre — a melyben egy egész sereg elbeszélés né látna napvilágot, — jó is, rossz is.

Az ideai termés e tekintetben rossznak mondható. Kevés is, gyenge is. Az ideai irodalmi termékek — tisztelet a kivételeknek — meglehetősen silányak. — Alig egy-egy kiválóbb munka, kivéve épen a már jeles íróinkat, a kik azonban eddig vajmi gyéren mutatkoztak, — hacsak karácsonyi meglepetéseket nem akarnak a közönségnek szerezni.

Ily körülmények között kettős élvezet egy valóban jó munka, a minő ismert írónk: Harmath Lujza műve. „Egy kis darab a nagyvilágból.”

Harmath Lujza nem új jelenség az irodalom láthatárán. Már is jó nevet vivott ki magának. Mint Carmen Sylva kitűnő magyar fordítója, régen magára vonta az irodalmi körök figyelmét. Hogy a román királyné műveiben a magyar olvasókörzönség is gyönyörködhetik, az egyedül Harmath Lujza érdeme.

Nem új író ő különösen szűkebb hazarészünk közönsége előtt. Gyönyörű tárczái, melyek szétszórtan megjelentek — s különösen a „Magyar Polgár” hasábjain — régen képezik már az erdélyrészi sajtó tárczáinak gyöngyét.

Vonzó, szabatos, magyaros irány s természet-hűség jellemzi.

Ezen jellemvonások vonulnak keresztül új művén is.

E kötetben három hosszabb elbeszélést ad szerző. Az első: Az anya bűne, — méltán mondható a legjobbnak. Egy feltékeny férj örülésig viszi kedves, szeretetre méltó nejét. Egy aljas, elutasított udvarló teszi feltékenyén a férjt. Az anya bűne ad tápot a férj ingerlékenységének, a ki a végtelenségig viszi. A hű nő fájalmában megőrül s tébolydába kerül. Szépsége megvarázsolja orvosát, lebilincseli őt, ki meggyógyítja a nőt s szívét veszti el. A nő elfelejti a multat, nem emlékszik semmire, csak az orvost látja. Férje titkon szemtanuja ily vallomástételnek. Önleke vadolja, mert önmaga taszította el magától boldogságát. Elmegy há-

Brassóban és Szebenben is. A t. olvasó kitalálhatja, hogy a magyar költségvetésről van szó s ezt a brassói és n.-szebeni román lapoknak is lehet, szabad szájuk íze szerint olvasóik elébe találni. Ki volna annak a 22 millió, óh, dehogyan 22, több kérem: 40, ez sem elég, 50, ez sem, 60 ez sem, 70 millió deficitnek más az oka, mint Tisza K. min. elnök! Ez egyszer a brassói és szebeni román lapok csak úgy dobálóznak a milliókkal, mint a mérsékelt és szélső ellenzéki lapok s ezeket biztatják a bécsi sógorok is. Ha a közs. iskolai néptanítók panaszkodnak, hogy nem kapják rendesen fizetésüket, az ellenzéki lapok és utánuk a nemzetiségi verik a nagy dobót, hogy ime Magyarország közokt. minisztere éhen hagyja veszni a nemzet napzárókat.

Ha a miniszter erre a költségvetés fölemelésével felel, ekkor megint az ellenzéki és nemzetiségi lapok állnak az erdő felől és kiáltják, hogy nincs pénz, nem adhatunk.

Ha erre a miniszter azt fogná mondani, hogy ha nem adják meg az urak, a mit kérek, sziveskedjenek helyembe ülni és a tanítókról gondoskodni, erre előre tudjuk a választ. Nem ülünk mi oda, mert üres erszényből mi sem fizethetünk, előbb mi is kérjük a költségvetés megszavazását.

Igy aztán tisztában vagyunk ellenzékünkkel és nemzetiségeinkkel. Minthogy mi annak a sok, sok milliónak a sorsa felett dönteni nem bírunk, rábizzuk azokra, a kiket illet s mi folytatjuk krónikás szerepünket. Legelőbb is cuplacatiune-vel állunk a „Gazeta” elébe azt, hogy a brassói magyar polgári kör zászlófelavatási ünnepére hozzá is megküldött meghívást szó nélkül közölte. Olyan a mi sorsunk itt, hogy még ezt is gratianak kell, hogy tekintsük. Ő közölte; a román dalárda, casino s más román egyetek mindannyian kaptak meghívót, de mutatta-e ott magát azon az ünnepélyen csak egyetlen egy szál román? Nem mutatta.

Jegyezzük fel ide azt is, nem azért, mintha a magyarról mondanák, hogy csine minte, hanem csak is azért, hogy kifejezhessük azon meggyőződésünket, miszerint nem hiszszük, hogy azért maradtak volna el, mert az orosz hadi hajók közül kettő történetesen Várna alatt vetett horgonyt. A szívekbe csak a mindentudó lát; mi csak azt jegyezzük ide, a mit nem vártunk tőlük s most már foghatunk komolyabb munkához, nem a „Tribună”-val, mert őt, bocsánat a hasonlatért, úgy tekintjük, mint egy bukaresti mohalaszioját külvárosi nyelven nőt, ki már eddig is annyit nyelvelt, hogy még a szomszédok sem veszik figyelembe, ha nem a „Gazeta” nyelvkérdéséhez. Valahányszor oda át a csehek a nyelvkérdést felvetik, a „Gazeta” is tüstént tartja a kalapját s kiáltja: »nekem is, nekem is!« Ha nem hallgatják meg, egyet nagyot sohajt, aztán várakozik, míg ismét adja elő valami magát oda át s ismét sohajt egyet.

A mint tudjuk, ő olyan országot csinálva itt ezen a földön, a milyen itt soha sem volt. Nagyon szép volna ezen a földön, ha az embernek, még ha román is, minden vágya beteljesednék. Na már ilyen még Romániában sem történik, annál kevésbé ebben az államban.

A t. olvasó láthatja, hogy milyen gondosan elkerüljük, nehogy tollunk hegyére kerüljön ez a szó: Magyarország. Az ember sokat megtesz a jó békes-

ségért. A „Gazeta”-nak szabad minket Schmerling szövetségeseinek nevezni, nekünk meg szabad erre azt felelni: „Asia i Maria Ta!” Ha erre azt felelnők, hogy nem mi hordoztuk a pléhgallért, a Mihoczkét, meg a spádét Schmerling alatt, mert mi akkor hontalanok, börtönbe szüledzők voltunk, na erre kapnánk aztán feleletet! Mit? Ezt: az volt ám a jó világ, egyszerre három nyelvet öltögeztünk egymásra a szebeni schupesinában. Az volt ám csak igazi limba világ! Meine Herren! Domnilor és egy vékony hang: uraim! Hova tűntetek el ti boldog szép idők! No de se baj! A muszka hadihajók Várna alatt mutogatják foguk sárgáját.

Czenkalji.

Komoly szó a „Kronstädter Zeitung”-hoz.

A „Kronstädter Zeitung” egy ízben szóról-szóra azt írta, hogy célja a rontó zsidó zszurnalisztikát a föld színéről eltávolítani. És most utóbb egy lapunk tárczarovatában megjelent elmés tárczacikk miatt lapunk ellen szokott modorával kel ki, kijelentve, hogy lapunkat nem olvassa, mert ő a „Judenpresse”-vel nem foglalkozik; szóval a „Kronst. Zeitung” lapunkat rendesen izgató és főleg zsidó lapnak nevezi.

Nem rég történt, hogy egy itteni előkelő nem magyar kereskedő az új kávéházban a bécsi „Neue freie Presse”-t kérte. A pinczer a „Pester Lloyd”-ot, a „Pester Journal”-t, a „Fremdenblatt”-ot és „Extra-Blatt”-ot hozta, mert a kért lap közben volt. Midőn kérdezték, hogy miért ragaszkodik a „Neue fr. Presse”-hez, azt válaszolá, hogy ő csak ezt olvassa, mert — szerinte — abban nem dolgoznak zsidók. A tableaux, mely erre bekövetkezett, és a kacagás, mely hallható volt, kár, hogy a „Kronst. Ztg.” szerkesztőségének szemét és fülét elkerülte.

Ez utóbbi szerkesztőség a szabad államokból jött Brassóba, a nagy német kultúra terjesztője akar lenni, és ime kitűnik, hogy nem egyéb, mint egy „verkappter” hecczelő, egy valóságos vallás- és fajgyűlölő, ki talán az utóbbi bukaresti fiaskó-kongresszuson is jelen volt és talán Stöcker képviseletében. Miután pedig az érdemes szerkesztőség lapunkat nem szokta olvasni, e sorokat a mi t. olvasóinknak, kik között bizonyára nem egy százsz polgártársunk van, és a „Kronst. Ztg.” t. olvasóinak szánjuk. Majd csak fülehez jut ez a „Kr. Zeitung” szerkesztőségének is.

Az a hang, melyet a „Kronst. Ztg.” lapunk ellen használni szokott, Muszkaországban, ezen infernalis autokratikus népelnyomó országban nagyon időszerű és könnyen felfogható volna a mai nihilisztikus korszakban. Ha ezen hang ott hallatszik, azon a holdban élő ember sem csodálkozna és mi sem, mi civilizált európaiak. A mily szégyenletes e hang, annál szégyenletesebb a dolog, melyet jelez. Egy német „Culturvolk” szájában egy vallást üldöző hang! — A civilizált ember tiszta szája nem meri kimondani e szót: „vallásgyűlölet”, a humanista tolla nem meri leírni; a mivelt fülnek úgy hangzik, mint örült, vért-szomjazó kannibálok gunyos röhögése.

Német vallásgyűlölet és vallás elleni izgatás! — Hogy Amerikában tanulta-e a szerkesztőség a vallásgyűlöletet, hazánkban-e a bírói széken, avagy talán Luther, Herder, Goethe, Fichte, Kant vagy Schopenhauer műveiből? — azt mi nem tudjuk.

Ugy látszik, hogy a „Kr. Ztg.” érdemes szerkesztősége azt írta zászlójára: »Mi a vallás ellen, is-

tennek nagyobb dicsőségére izgatunk, izgatunk hazafias point d'honneurból. A sajtó szabad, a mi pedig nem büntethető, szabad és jó.« A t. szerkesztőség nem ismeri Mommsent és Döllingert, kik a német tudomány nevében, nem Sanders Dánielt és Maier Gusztávot, kik az egészséges emberi ész nevében, nem Gerhard Amynort, ki a jó etikusi izlés nevében, nem Kalthoffot, ki a szabad kereszténység nevében a vallásgyűlölet ellen írásban és szóval protestáltak — E német tudósokra tudok hivatkozni Amerikában nem vagyok ismerős s azért bocsánatot kérek a „Kronst. Ztg.” szerkesztőségétől.

De mit is hallok? A „Kr. Ztg.” szerkesztősége pláne szabadkőműves is volna! Akkor bátor vagyok a brassói szabadkőművesek mesterének figyelmét e körülmenyre felhívni, hogy egy jeles német szabadkőműves nem rég írta, hogy: „Zumal für die Männer des Menscheneinheitsbundes, für die Freimaurer ist kein Ideal — keines! — ohne die Wahrhaftigkeit allumfassender Liebe und Duldung haltbar.” Mellékesen meg-sughatom, hogy a német császár is szabadkőműves.

De az említett szerkesztő talán „von Pick auf” lutheránus, nem csinált lutheránus és nem kikeresztelkedett zsidó. — De mit is bámulok! A báznai petroleumforrások, a százsz univerzitás, az önálló vezérczikkek, a „helyi hírek” rovatának kitöltése stb. stb., annyira ellankasztják a szerkesztőséget, hogy a német kulturát bitorolni akaró lutheránusnak ismert szerkesztőség nem hallja a minden vasárnap reggel megkondulni szokott feketetemplomi nagy harangot és így azt sem tudhatja Luther követője, hogy e nagy harang egy nem kereszténynek született embernek szól, ki kétezer év előtt országának fővárosában keresztrefeszített, mert azt mondá: »én Isten fia és a zsidók királya vagyok.« — Talán ily szent napon maga a szerkesztőség is templomba jár, hogy azután másnap annál nyugodtabban, nyíltan hirdethesse, hogy tüzet és kenesőt kell kérni a Mindenhatótól az idegen vallásfelkezelekre nézve.

Sajnálom, hogy a „Kronst. Ztg.” tisztelt olvasói egy oly lap által, melynek tendenciája csakugyan nem egyéb, mint egy klikk céljait szolgálni, félrevezettetik magokat.

A mai társadalomnak szabad emberekre van szüksége, kik erős és biztos léptekkel és nyílt szemmel haladnak a földön, kik fáradhatatlanul igazság és erény után törekednek, kiknek egyedüli célja a közjót, a szabad ágot és testvériséget előmozdítani, és ezek jelszava: „növelni a szabadságot!” A mai társadalomnak szabad jellemekre van szüksége, kiknek a munka magasztosabb, mint az álszenteskedés. Egy oly lap tehát, mely vallás- és fajgyűlölettel foglalkozik, megvetendő épen mi általunk keresztények által, kik Krisztus szenvedését homlokunkon hordjuk.

Undorral fordulunk el tehát e minden tisztességes cél és irány nélküli laptól. Jövendő idő, midőn épen a „zu den 3 Säulen” páholy brassói elnöke, kit ő Felsége a magyarok apostoli királya oly nagy kegyben részesített, be fogja látni, hogy a mi Amerikában lehetséges, nálunk még nem jöhet divatba. „Quod licet jovi, non licet bovi.”

A lapszerkesztés és birkapásztorkodás között óriási különbség van.

Ezt szükségesnek tartotta elmondani a „Na so was!” című tárczacikk keresztény írója.

i.

Evi jelentés.

Az „Erdélyi magyar közmuvelődési egyesület” brassómezei főkegyeletének 1886. október hó 17-én tartott első rendes közgyűlésén felolvasta Sztérenyi József.)

(Folytatás és vége.)

Működésünknek — mélyen tisztelt közgyűlés — még két igen nevezetes és e városban különös fontossággal bíró mozzanatát kell felemlitenünk. Mindkettő egy végső célban fut össze, a melyet kifejez e szó: ipar.

A romániai vámháboru mélyen sújtotta különösen városunk s megyénk iparát. A magyar társadalom segélyére sietett a károsult iparosoknak. A társadalmat feltűzte központunk felhívása, melyben reámutatott a vérző sebre. Azóta megváltozott a helyzet. Mig addig mintegy sport volt angol szövetekeket viselni, ma sport kezd lenni a honi ipar támogatása. Ez pedig első sorban a kultur-egylet érdeme, mely ezzel a nagyjelentőségű lépésével a legveszélyesebb fegyvert vette ki nemzetiségi ellenfeleink kezéből. — Azzal vádolták őket e kultur-egyletet, hogy célja azonos az ő megontásukkal. S ime, épen ez a kultur-egylet az, mely első nagyobb nyilvános akcióját azzal kezdi meg, hogy segít rajtuk. Mert — bár igen tekintélyes számu a határszéli magyar iparos-ág a kiken a kulturegylet ez üdvös akciója segített, azok többsége mégis csak nem magyar. Egyrészt az a lel-

boruba s elesik, de előbb végredeletileg nevére hagyja vagyonát. A fiatal nő boldog orvosa — immár férje — oldalán. Az aljas, kegyhajhászó udvarló pedig ott fetreng a börtön fenekén, utólrta a Nemézis.

Valóban egy kis darab a nagyvilágból! Minden nap előfordul. S az írónő e mindennapi történetet oly vonzón, oly természetesen tudja előadni, hogy lebilincseli az olvasót. Helyenként kissé átcsap a tulságos sentimentalizmusba, — ámde csak tárgya előnyére.

A második: Az örmény báró leánya: Mintha eleven, ismert alakokat festene a szerző! Az örmény kereskedő elviszi leányát az első bálba. Egy fiatal mágna beleszeret. Megteszi az első látogatását. Az apának nem tetszik ez, az anya s leány büszke reá. A két ifju sziv egybeforr. Az ifju megkéri a leány kezét. Megtagadják tőle. Az örmény kereskedő csak polgári állásu, önérdemén emelkedett férfiura akarja bizni leánya sorsát.

A gróf nem tud, a leány nem akar lemondani. A gróf elutazik, de csakhamar titokban visszatér, hogy polgári foglalkozás útján biztosítsa életét — mert vagyona fogytán.

A véletlen kedvezett neki. Az örmény báró egy új gyárat emeltetett. Az első kísérlet balesettel végződött, a melynél ő szemévilágát elvesztette. Üzletei s birtokai vezetését ügyvédjére bízta. Ez egyszersmind az ifju gróf ügyvédje is volt.

A gróf jószágigazgató lett — álnéven. Az örmény báró nagyon megszerette a szorgalmas és tevékeny jószágigazgatót. Persze nem láthatta. Majd leánya kezét is fölajánlotta neki. Ekkor már erre nézve is fordulat állott be. Vagyonát rendezte s mint gazdag birtokos léphetett fel. Az örmény bárónak ez eleintén nem is volt inyére, de később csak beleadta magát, mert a gróf nem élt többé rangjával, csak mint egyszerű polgár élt. S az örmény báró leánya mégis grófné lett!

A harmadik: Egy Chignon története. — Szerző vonzón mondja el egy chignon történetét. — Mint vándorolt ez az erdők sűrűjéből egy fodrász kiskakába; onnan egy diva termeibe s végül mint lett a sülyedt divából egy boldog fiatal orvos neje s a chignonból talizmán.

Harmath Lujza könyve az ide irodalmi termékek közül kimagasló mű. Az olvasó élvezettel fogja azt olvasni, mert benne összponstosul minden, a mit az irodalom jó e'beszélésektől megkövetel.

Meséjük szép s elég szövevényes; irálya szabatos s magyaros, sőt vonzó. Jellemfestése természetű.

A mű szerző sajátja. Kiállítása csinos s elég jutányos.

Csak egy frt az ára. Megérdemli, hogy az utolsó példányig elfogyjon.

kes felhívás, mely forrongásba hozta az egész ország társadalmát, másrészt a kolozsvári iparkiallítás, mely szintén első sorban a kultúregylet műve.

Az iparosainknak nyújtó segély fiókegyletünknek is fontos tárgyát képezte s mi e tekintetben is meglettünk úgy kifelé, mint belelé mindent, a mi csak tehető volt. Kifelé az által, hogy igyekeztünk magunk s az egyeslet tagjai között propagandát csinálni az ügynek.

Az ipart emelni, az iparosokat támogatni éppen a városban, az ország harmadik helyén álló iparvárosában bir rendkívüli fontossággal, még pedig különösen reánk magyarokra nézve. E meggyőződéstől lehetett áthatva kultuszminiszterünk is, a midőn Brassóban középiskolát is állított fel. Összes iskoláink közül talán ez bir legnagyobb gyakorlati előnnyel. Ez iskola képzett, művelt iparos osztályt fog nevelni. Ez iskola hivatva van egész új irányt adni iparunknak. És éppen ezért nem szabad ez iskola iránt közönyösnek lennünk.

Mindenek előtt törekednünk kell, hogy a szülőket meggyőzzük arról, hogy manap egy a kor színvonalán álló iparos ép oly tiszteletre méltó tagja a társadalomnak, mint az orvos, ügyvéd stb. De meg kell győződtenünk arról, hogy egy szakavatott, művelt iparos ép oly hasznos polgára a hazának, mint bárki más. Arra kell birni a szülőket, hogy gyermekeiket ne vonakodjanak az iparos-pályára adni.

Ezt akarja ez iskola, mely különös fontossággal bir éppen a szomszéd Székelyföldre. A szegény székely szülő úgy sem tudja, mire nevelje gyermekét. Sokat nem költöhet rá, mert — fájdalom — nincs miből. Meg kell könnyíteni neki a pályaválasztást és ezt az által, hogy megkönnyítetjük a gyermekek tanulása. Ha a szülő havi 4—5 frtért, szegény pedig egész ingyen is, ellátva tudja gyermekét, bizonyára nem fog sokat gondolkodni. Ezt kell tehát lehetővé tenni. Mihelyt ez meg lesz, azonnal emelkedni fog ez az iskola s egészségesebb áramlat fog megindulni a pályaválasztásban.

Egy konviktus alakítása tehát elengedhetetlen szükség. Ez eszme mult év augusztus 21-én merült fel először választmányunkban. Kiküldöttünk bizottságot, hogy az ügyet tanulmányozza s arról jelentést tegyen. Idei szeptember 17-én újból előfordult e tárgy s már október 15-iki utolsó választmányi ülésünkön alkalmunk volt öröndetes tudomásul venni, hogy a konviktus — bár nagyon szerény viszonyok között — megalakult.

E konviktust teljesen szervezni akarjuk s ez által szolgálatot tenni egyrészt magának az iskolának, másrészt a brassómezei magyarságnak és székely véreinknek. Az óvoda létesítésének nehézségein tülvén, egy nagy kő esett le szívünkről. Ujult erővel akarunk most e konviktus-hoz fogni s hisszük is, hogy központi igazgató választmányunk s áldozatkész, lelkes magyarságunk segélyével ez sikerülni is fog.

Ezek — mélyen tisztelt közgyűlés — főbb mozzanatai ötnegyedévi működésünknek.

Méltóztassék ezekből itélni, vajjon azon felette szerény erővel, melyekkel rendelkezünk, megtettünk-e mindent, a mi magyarságunk és ezen honmentő egyesület érdekében csak megtehető volt.

Bárminő is legyen azonban az önök ítélete uraim, nyugodt lelkiismerettel várjuk be azt. Megnyugtató azon tudat, hogy a reánk bízott szent ügyhez méltó buzgalommal és tiszta, önzetlen jóakarattal szolgálunk azt s legyenek meggyőződve, hogy kétszeres buzgalommal fogjuk azt szolgálni mindaddig, míg önök kitüntető bizalma ezen ügy élére helyez minket.

Végül még csak fájdalommal kell megemlékeznünk két elhalt tagtársunkról, néhai Szele István s Zujzon Albert urakról, kik közül az első csaknem egy félszázadon át buzgó harciosa volt magyarságunknak. Áldás emlékükre!

Mielőtt azonban ezen beszámolókat átadnók a kritikának, még egy kedves kötelességet kell teljesítenünk.

A központi igazgató választmány és fiókunk között a legbensőbb egyetértés, a legőszintébb bizalmi viszony áll fenn. Másként ez különben nem is lehet. Fiókunk a központ részéről mindenkor a legnagyobb előzékenységgel s jóindulattal találkozott. Ékesen szóló bizonyítéka ennek, hogy a központi igazgató választmány szerény meghívásunk folytán, indítva érezte magát ezen gyűlésünkön hivatalosan képviseltetni s éppen azon egyén által, a kinek emberi képzeletet felülmúló, nemes lelkesedése és munkássága tette egyedül az Erdélyrészi magyar közművelődési egyesületet azzá, a mi s a ki jelenleg is, mint egyesületünk megbecsülhetetlen titkára, az a lélek, mely nélkül ez egyesület még csak évek múltán sem lehetne az, a mi már

ma és ez — mélyen tisztelt közgyűlés — a jelenleg körünkben lévő Sándor József titkár ur.

Kedves kötelességet teljesít választmányunk, midőn e helyen, itt a közgyűlés színe előtt mond hálás köszönetet a központi igazgató választmányának s első sorban a mindnyájunk szeretetét, tiszteletét és nagybecsülését bíró érdemdús elnökünk gróf Bethlen Gábor és titkárunk Sándor József uraknak. Az ég mindenható ura adjon nekik erőt a további munkásságra.

És most, mélyen tisztelt közgyűlés csak azon óhajjal tesszük le önök kezébe jelentésünket: legyen egyesletünk mihamarább nagygyá, hatalmassá!

Helyi és vidéki hírek.

Dalestély. A „Brassói magyar dalegylet” ma, szombaton este a „Nr. 1.” szálloda nagy termében rendkívül élvezetesnek ígérkező hangversenyt rendez. Az estély műsorát lapunk mult száma egész terjedelmében közölte. Ez alkalommal csak figyelemztetni akarjuk az estélyre a t. közönséget, remélve, hogy a „Nr. 1.” termei szükek lesznek a közönség befogadására.

Nekrológ. Városunk minden körében a legnagyobb tiszteletnek s szeretetnek örvendő, közügyeinkben tevékeny részt vevő, Göllner Károly főgymnasiumi tanárt sulyos családi csapás érte. Nagyanyja, öz. Fülei Cs. Sándorné, szül. Lupsa Jozefa özvegye 52. példányoszerű életének 72. évben f. hó 1-én rövid szenvedés után Kolozsvárt elhunyt. A temetésre, mely f. hó 3-án, rokonok, barátok és ismerősök általános részvétele mellett ment végbe — Göllner Károly Kolozsvárra utazott. Mely megilletődéssel veszünk hirt derék polgártársunkat ért ezen családi csapásról, de legyen vigasza azon tudat, hogy fájdalomában osztozunk vele mindannyian.

A „Gazeta” elismerőleg ír Nagy Jakab hazánk fia tilinkó játékaról; természetesen, hogy a román darabok hozták lelkesedésbe. Legalább van egy magyar, ki a „Gazetát” is megtudja tánczoltatni, mint van egy fehér holló, a ki kedvére károg.

A „Brassói férfi-dalegylet” (Kronstädter Männer-Gesangverein) kiadta a 27. egyleti évről szóló jelentését. A 42 oldalra terjedő, Gött nyomdája által csinosan kiállított s az egyeslet titkára által nagy gondnal, ügyesen összeállított füzetre visszatérünk.

Tanító-testületi gyűlés. Csötörtökön megyénk összes tanítói s tanítónői, mint a brassómezei tanítótestület tagjai, közgyűlést tartottak a „Nap” helyiségében. A gyűlésről tér szüke miatt csak jövőre referálunk. Ez alkalommal Koós Ferencz kir. tanácsostanfelügyelő ur igen szép indítványt terjesztett a közgyűlés elé, t. i. hogy jelöltessék meg Zajzoni Rab István, az első csángó-magyar költő szülőháza emléktáblával s vegye a testület siremlékét gondozása alá; e célból rendezzen a háromfalusi kör néhány jótékony előadást. A szépen kidolgozott indítványt — melyet, mert megszakítani nem akarjuk, — jövő számunkban egész terjedelmében adjuk, addig csak megjegyezzük, hogy a gyűlés azt nagy lelkesedéssel fogadta s felkérte indítványozót emlékbeszéd tartására. Végh Mátyás polgári iskolai tanárt pedig a korán elhunyt költő életrajzána megírására.

Megint találkozott néhány román lelkész, a kik inkább hallgatják a Trefort miniszter prédikációját, mint a „Gazetát”-ét. Az előbbi bankóval toldja meg a szót, az utóbbi ezüstöt penget, még sem fog rajtok. Vége lett a tetemre hívásnak.

Párbajvétség. Rendkívül érdekes tárgyalás folyt le a kolozsvári törvényszék termében. Gróf Bethlen Gergely s Gyarmathy Miklós (Kolozsmegye alispánja) párbajvétség miatt ültek a vádlottak padján. Amazt Horánszky Nándor orsz. képviselő — Budapestről — emezt Bokros Elek, Kolozsvár legtekintélyesebb ügyvédje képviselte. A törvényszék párbajvétségben mondotta ki a vádlottakat bűnösnek s elítélte gróf Bethlen Gergelyt 24 órai, Gyarmathy Miklóst 8 napi államfogházra.

A trónörökös pár, mint a lengyel lapok írják, legközelebb Galicziába utazik és ott egy hónapig fognak időzni. A magas vendégek Krakót, Tarnovot, Potoczky gróf lancuti kastélyát, a krazieczyni Sapieha-féle uradalmat és Lemberget fogják meglátogatni.

Vonatösszeütközés. Mint Veronából jelentik, Ala állomás közelében egy váltó rossz elhelyezése következtében a Verona felől robogó vonat összeütközött egy álló vegyes vonattal. Az összeütközés rendkívül erős volt; mindkét lokomotív s majdnem valamennyi kocsis összezuzódott. A Verona felől jövő vonaton csak kilencz utas volt és a vonatvezetőn, meg egy osztrák pénzügyőrön kívül, kik gyengébb sérüléseket szenvedtek, a többi éppen maradt. A kár 100,000 lírára rug.

Egy betörő banda garázdálkodik egy idő óta Alsó-Ausztriában és leginkább a vasuti állomások épületeit és az őrházakat fosztogatja. Legutóbb a potten-

theini vasuti állomás irodájába törtek be, de az őrszerevette őket, zajt csapott, mire elmenekültek. A pénzlárt akarták kirabolni.

A kolera ellátogatott már Bécsbe is. Eddig egy haláleset s négy gyanús betegedési eset fordult elő. A bécsi atyafiak ugyan megszeppentek. Hát a delegátus uraknak most már nincsenek aggályaik?

Starzenski gróf szófiai osztrák-magyar alkonzult, a ki egy konzulatusi kavasz kíséretében Tirnovába átutazott, a Turszki-Izvor mellett egy rablóbanda megtámadta és kirabolta. Starzenskinél 2000 frank készpénz volt. A bolgár kormány intézkedéseket tett a rablók elfogatására.

A czár egyik hadsegédjének hirtelen haláláról sokat írtak a legutóbbi napokban a német és francia lapok. Most a „B. T.” ez esetre vonatkozólag egy újabb verziót közöl, mely szerint a czár nem Reuter hadsegédét, hanem annak fiát szurta le; a fiatal ember az előszobában cigarettát sodort, midőn a czár belépett, hirtelen el akarta rejteni a cigarettát és a czár e mozdulaton arra magyarázta, hogy a fiatal ember elrejtett fegyvere után nyul. Ekkor rárohant és bekövetkezett a katasztrófa. Reuter hadsegéd még életben van és legközelebb valamely küldetésben külföldre fog utazni.

Törvényszéki csarnok. A brassói királyi törvényszék mint II-od foku bíróság által 1886. évi november 10-én tartandó nyilvános bűnügyi ülésben az alábbi ügyek adatkak elő: Kretiu Stau, Konstandin Bukur George, Kokán Juon Leonta, Maier Bukur Jakab és társai, Nanu Petru, Olgyai Károly, Raibulez Juon Ilie, Strimbu Nica Juon és társa, Urian Sandru, Zara Juon George, Chindea Juon Dumitru, Lengyel Ferencz és Batzel George és társa ellen könnyű testi sértésért fennforgó külön álló ügyek. Továbbá: Khintiu Nicolae Thereza, Marku N. Nicolae, Oltean Jakab, Stingatiu Juon, Strimbu George Pantilimon, Stejerioiu George, Skoltea Juon Maria, Taflan Leonte Sofia és Letea George ellen becsületsértésért fenn forgó külön álló ügyek.

Ingatlanok birói arverése. Brassóban a telekkönyvi irattár helyiségében 1886. évi November 15-én d. e. 9 órakor Puju Juon és neje Elena ingatlanai 158 frt. kikiáltási ár mellett fognak elárvereztetni, az árverést a bírósági kiküldött Nemes Péter kir. közjegyző fogatosítja.

Nyilt tér.)*

Pischinger torta, (461) 5—20

mely királyné ő Felsége által legmagasabb elismeréssel lett kitüntette s melynek eddig még felül nem mult kitűnő volta világhírű lett, naponként frissen kapható: **Porr Ede** csemegeáru-kereskedésében **Brassóban**.

Főszétküldési raktár: Pischinger Oszkár, Bécs, Brigittenau.

*) E r. alatt megjelenteknek sem alakjáért, sem tartalmáért nem vállal felelősséget a szerk.

Piaczi árák

Brassóban, 1886. november hó 5-én.

— Zikéli Henrik jelentése. —

Hozott iller	Buza	legszebb	5.—
		közepes	4.70
		vegyes	4.40
	Rozs	legszebb	3.20
		közepes	3.—
	Árpa	legszebb	3.—
		közepes	2.70
	Zab	legszebb	1.80
		közepes	1.60
	Törökbuza, uj	3.—, régi	4.20
Kilogr.	Kása		3.50
	Borsó		4.—
	Lencse		10.—
	Fuszulyka		4.00
	Lenmag		10.—
	Burgonya		1.—
	Marhahus		—26
	Disznóhus		—36
	Juhhus		—20
	Faggyu (friss)		—

Brassai piaci árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1886. november hó 6-án.

Román papirpénz	à 20 frankos	8.42 vétel	8.44 eladás
ezüstpénz	à 20	8.40	8.42
Napoleon'or (aranypénz)		9.86	9.88
Török lira		11.20	11.22
Arany		5.86	5.88
Orosz papirrubel		117.—	118.—

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

Szám 6833/1886.

Hirdetmény.

Minthogy minden évben a Schwarzenberg-Grüner herceg-féle alapítvány jövedelmének egy része erre jogosult kiszolgált katona személyeknek kiosztatik, azon kiszolgált katona személyek a hajdani brassói kerületből örmestertől lefelé, kik az ezen alapítványból való részesítésre igényt tartani vélnék — felhivatnak, segély iránti folyamodványaikat folyó évi november hó 10-éig ezen hivatalhoz bizonyosan beadni, mivel későbbben beérkező folyamodványok visszautasíttatnak.

Brassó, 1886. október 14.

(513) 2—3

A városkapitányság.

Meghívás.

A „Brassói magyar polgári kör“ f. hó 14. d. u. 3 órakor rendkívüli közgyűlést tart, melyre a t. tagokat ezenel meghívja

Nagy István,
elnök.

Szám 11941/1886.

Hirdetmény.

Alólírt városi tanács részéről ezennel köztudomásra hozatik, miszerint Brassó városának bevétele és kiadása iránti költségvetési előirányzata az 1887. évre a hozzá tartozó számadásokkal együtt az 1886. évi XXII. törv.-cikk 125. §-a értelmében a polgármesteri hivatalban alsónagy-utca 519^a szám alatt közszemlére 15 napon át kitétetvén s hogy mindenik községi adófizetőnek szabadságban áll netaláni észrevételeit folyó évi november hó 14-ikéig alólírt városi tanácsnál átnyújtani.

Brassó, 1886. évi október hó 27.

(520) 2—3

A városi tanács.

Sz. 1462—1886 telekkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A közhalmi kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a szász nemzeti egyetem végrehajtónak Hedvig János zsiberki lakos végrehajtást szenvedő elleni 13 frt 32 kr. tőkekövetelés és járulékaitírti végrehajtási ügyében a közhalmi kir. járásbíró területén lévő Zsiberk községben és határan fekvő a zsiberki 213. számú tjkönyvben A + 4051, 4375, 4378, 4467/a, 4579, 5642, 5717, 7918, 8068, 8163, 8646, 11600, 11713, 12589, 12929, 13824, 14567, 16914, 19072, 20156, 20217, 24320 és 24634 hrj. sz. a. foglalt ingatlanokra az árverést 565 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886 évi november hó 10-ik napján délelőtti 9 órakor a zsiberki községi irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezésétől kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Köha'om, 1886. augusztus 4.

A kir. járásbíró mint telekkvi hatóság.

(333) 1—1

Vés András
kir. járásbíró.

Sz. 1454—1886 telekkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A szentágothai kir. járásbíró mint tjkvi hatóság közhírré teszi, hogy nagy-

szebeni Ludwig Lóbert végrehajtónak, oláhivánfalvi Chohai Lajos és neje Anygal Anna Baiku Simion és neje Barbach Rachira végrehajtást szenvedő elleni 800 frt. és járulékaitírti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a szentágothai kir. járásbíró) területén lévő és az oláh-ivánfalvi határon fekvő oláh-iránfalvi 148 számú telekjegyzőkönyvben A + 1—27 rsz. és az oláh-ivánfalvi 44. sz. tjkben A + 1—10 rsz. alatti ingatlanokra árverést 1325 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy fennebb megjelölt ingatlan az 1886. évi november hó 12-ik napján délelőtti 10 órakor az oláh-ivánfalvi közánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis összesen 182 frtos o. é. készpénzben, vagy az 1881. LX. törvénycikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezésétől kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szent-Ágotha, 1886. augusztus 23.

A kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság.

(431) 1—1

Pildner,
kir. jbró.

Jelentés.

Van szerencsém ezennel tisztelttel jelenteni a n. é. közönségnek, hogy a színház-utczában, áruház (Kaufhaus) 7. sz. alatt s halpiaczion 99. sz. alatt a színházépület mellett lévő tüzleteimben november hó 1-től kezdődőleg a marhahus 24 krral kapható, a sertéshus pedig kilonként 2 krral olcsóbb, mint bármely más mészárszékekben.

Brassó, 1886. november 1 én.

Legmélyebb tisztelettel

Bureta István,
mészáros.

Sz. 1307—1886. telekkvi

Újított árverési hirdetményi kivonat.

A szentágothai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a szász egyetem végrehajtónak szent-ágothai Breckner András és neje Mária végrehajtást szenvedők elleni 816 frt. 14¹/₂ kr. tőkekövetelés és járulékaitírti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a szent-ágothai kir. járásbíró) területén lévő és a szent-ágothai határon fekvő a szent-ágothai 311. sz. tjkönyvben A + 3, 6—17, 19, 20, 22—41, 44, 45, 50—56, 61—63 rendsz. a. foglalt ingatlanokra az elöljárósági bizonyítványban kitétt egyenkénti becsárakban az árverést 1737 frt. 8 krtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. évi November hó 12-ik napján délelőtti 10 órakor a szent-ágothai kir. tjkvi hatóság helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvénycikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezésétől kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Szent-Ágothán július 19-én.

A kir. járásbíró mint telekkvi hatóság.

(534) 1—1

Avedik Simon,
kir. aljárásbíró.

Gróf Kálnoky Dénes ő excellentiája erdőségeiből legujabb minőségű, fiatal

b ü k k t ü z i f á t

a mely I. rendű minősége által minden versenyt felülmult, alulírott a következő árban ajánl:

1 öl = 4 köbméter, 135—150 ctmtr. hosszú, díjmentesen a házhoz szállítva,
10 frt. 50 kr.

Nagyobb, legkevesebb 5 öl vételnél megfelelő engedmény.

Továbbé szerszám-fákat jutányos árban.

Rendelmények elfogadtatnak: Rátz Lajos ur fűszerkereskedésében a „Veres pipához“, Jorgu Barla urnál Bachmeier-ház, a színházzal szemben.

Süssu M. Eleonora megbírottja:
Süssu Meier.

Vidéki megrendelések pontosan teljesíttetnek.

KOVÁSZNAI és KERESZTESY NŐI DIVAT- ÉS ÖLTÖNYRAKTÁRA Brassóban, főtér

ajánlják a legnagyobb választékkal ujonan ellátott raktárakat, u. m. színes és fekete Lyoni selymeit, a legdivatosabb gyapju ruhakelmék, cachmirok és flanellek, női és férfi öltöny kelmék, posztók, valamint azokhoz tartozó legujabb plüsch, vadbőr, toll és gyöngydiszek minden divatos színben.

Schroll Benedek-féle chiffon, chirting Inlet és amerikai vásznak (calicot) minden szélességben, piquet és barchettok, posztó és hárász téli nagy kendők a legszebb mintákban, továbbá dr. Jäger-féle normál gyapju-árak gyári raktárunkon a gyár árjegyzeke szerinti árakban találhatók.

Női és gyermek-karmantyuk, muffok, posztó- és nemezkalapok, formák, valamint hozzá illő diszek, u. m. bársony, toll, virág, csipke, atlasz, otomán és bársony szalagok (a picat) minden színben.

Továbbá legujabb mintájú csipke és jutte (Tunis) függönyök, salonn- és fatószőnyegek, nemkülönben világhírű legjobb Clark-féle henger gépvarróczerna, D. M. C. horgolófonal, himzőselyem, gyapju és gyapot kötőfonalak és minden bellés kellékek.

Megrendeléseket elfogadnak menyasszonyi, sétaruhák (toilet) esőköpeny, felsők, Jaquettok készítésére

pontos kiszolgálat és jutányos árak mellett.

Minták kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek.

Szép választék díszített női kalapokból.

(439)

Simay Testvérek

női és férfi divatárak raktára

Brassóban, főtér 560. sz. a.

Ajánlják az őszi és téli idényre dús választékkal a legujabb bel- és külföldi ruhaszövetekkel ellátott raktárakat, u. m. fekete és színes selyemszövetek, egész gyapju fekete francia cachmirok, ternók, kamgaru és gyapju ruvaszövetek, valamint azokhoz találó legdivatosabb toll, plüsch és bársonydiszek.

Raktárunk el van látva a jelen kor igényeinek megfelelő minden fajtajú lenvásznakkal, u. m. valódi rumburgi, Creas és irlandi vásznak minden szélességben, valamint Jaquard és damast asztalneműk, servéták és törülközők minden nagyságban, elismert legmegbízhatóbb gyárosoktól. Benedict Schroll-féle chiffon, creton és chirting minden szélességben.

Elfogadunk a legujabb divat szerint saját kelméinkből női ruhák és felsők kiállítását, melyhez egy jól találó derék és ruhaelő hossza beküldése szükséges.

Jutányos árak és pontos kiszolgálásra különös figyelmet fordítunk.

Vidéki megrendelések pontosan teljesíttetnek.

Mindenféle ruha- és kalapdiszek a legujabb divat szerint.

Laskai Árpád

(438) 6—20

NŐI DIVAT- ÉS KÉSZ ÖLTÖNY-RAKTÁRA

(Brassó, virágsor 325. szám alatt)

ajánlja a t. cz. közönségnek az

ő s z i és t é l i é v a d r a

ujonnan berendezett üzletét, ugymint: divatszövetekben, férfi s női őszi és téli szövetekben, flanel, fekete és színes cachmirok, selyemszövetek, selyem- és angol bársonyok, gyöngydiszek, vásznak, chiffonok, oxfordt, creton, szalag, csipke, virág, disztollak, keztyűk stb. a legjutányosabb árak mellett.

Felső és ruhamegrendelések gyorsan és olcsó árak mellett készíttetnek.

Nagy raktár férfi- és női tehérművekben.

Brassó, ALEXI könyvnyomdája.